

BEGUNČEK

Št.1.

Št.Vid ob Glini

23.9.1945.

OBISK V TABORIŠČU

V naše taborišče je prišel "BEGUNČEK", da obiše naše male taboriščnike. Prva jesenska nedelja v mesecu kimavcu. Za taboriščem nad Glino se je vlekla rahla neglica v ozadju za ostroviškim gradom pa je že sijala jutranja zarja in naznanjala beguncem v taborišču v Št. Vidu ob Glini, da bo nastopilo lepo jesensko vreme.

Tudi "BEGUNČEK" je bil veselo razpoložen in v lepi nedeljski obleki stal sredi taborišča in se razgledoval. Odločil se je, da obiše vse barake, samo ni vedel, kje naj začne.

"Kar od začetka" si je mislil in se napotil do prvih vrat. Na rahlo je potrkal, da nebi morda zbudil kakega najmanjšega begunčka in čakal, kdo se prikaže med vrati. Vrata se odpro in pred njim je stal mož z namljenim licem, da se ga "BEGUNČEK" kar prestrašil.

"Kaj je?" je dejal mož.

"Kje pa je vaš Janez?" se je opogumil "BEGUNČEK".

Medtem pa se je že prikazal Janez in smeje se pozdravil prišleca. Radovedno ga je gledal, ni ga poznal.

"Jaz sem "BEGUNČEK", prišel sem na obisk?"

"Nedelja je danes in gotovo ti bo dolgčas ves dan brez dela. Pa sem prišel, da ti bom pripovedoval pravljice, te učil lepih pesmic, ti pokazal prikupnih slik in ti zastavil težke uganke.

"Joj, to bo pa lepo" je vskliknil Janez. "Daj, kar začni".

"BEGUNČEK" je začel pripovedovati in govoril tako dolgo, da je popolnoma pozabil, da mora obiskati še ostale otroke v taborišču. "Joj, zasedel sem se" je naenkrat poskočil "BEGUNČEK" in se pripravljaj za odhod.

"Kam se ti pa tako mudi?" je ves žalosten vprašal Janez.

"Naprej moram, da razveselim tudi ostale otroke v taborišču" je dejal "BEGUNČEK" in pomahal za slovo.

"Kdaj se zopet kaj oglasiš" je zavpil za njim Janez.

"V nedeljo zopet pridem, vsako ne-

deljo vas obišem" je klical glasno "BEGUNČEK", da se je razlegalo po vsem taborišču.

"Z Bogom, pa na svidenje" mu je mahal v slovo Janez in komaj čakal prihodnjo nedeljo, ko jih "BEGUNČEK" zopet obiše.

Če tare te nadloga...

Če tare te nadloga,
trdno kot skala stoji
Boga pomoči prosi,
saj on je Stvarnik tvoji!

Za vsako stvar na zemlji
predobro Bog skrbi,
v njegovih svetih rokah,
otrok, si tudi ti!

Za Veho

Neki samozvan, brezbožni in tiranski vladar ukaže, da mu privedejo nekega katoliškega škofa, da ga bo prisilil, da se odreče svoji veri. Škof mu mirno odgovori: "Svoji veri se nikoli in pod nobenim pogojem ne morem odreči".

"Kaj?" zakriči tiran "kaj ne veš, da je tvoje življenje v mojih rokah. Samo mignem pa izgineš!"

"Vem kolikšna in kakšna je tvoja oblast" odgovori škof. "Toda poslušaj tudi ti mene! Zamisli si, da eden od tvojih najboljših pristašov pade v roke tvojim sovražnikom, ki zahtevajo od njega, da te izda. Ker se pa ne da prestrašiti, ga do nagega slečajo, zasmehujejo in golega pošljejo tebi. Povej mi, ali mu ti ne boš dal nove in lepše obleke in ga obdal s častjo in slavo?"

"Gotovo", reče tiran! "Toda zakaj mi to pripoveduješ?"

Škof pa mu odgovori: "Lahko mi vzameš življenje, to je lahko ni vzameš moje zemsko oblačilo - moje telo. Toda moj Gospod, v katerega verujem, oblekel me bo za mojo vernost in vdanost v sijajna oblačila. Zato ti življenje dam, a svoje vere ti ne dam".

Tiran se je zamislil in ga odpustil.

+++

Zlota ptička

Živel so trije mladi fantje. Nekoč so se odpravili v gozd. Ker jim je bila sreča naklonjena so ujeli zlato ptičko. Začeli so se prerekati čigava bo. A zlata ptička jim je obljubila, da izpolni vsakemu tri želje, sko jo izpuste. Bili so zadovoljni. Izbirali so želje.

Prvi fant je prosil za čašo, da bi iz nje vedno lahko pil, pa bi je nikdar ne izpraznil.

Drugi fant je prosil za nošnjo cekinov, da bi vedno lahko štel, pa nikdar ne preštel.

Tretji fant pa je prosil za srce, ki bi tudi hude čase moglo prenesti z jasnim čelom.

Želje so se izpolnile.....

Prvi fant je postal pijanec. Vse dneve je popival, zvečer je pa kolovratil domov po jarkih in grapah.

Drugi fant je vedno sedel pri kartah, vedno nezadovoljen in slabe volje.

Tretji fant je pa živel srečen in veselo. Ves dan je delal, zvečer se je pa vračal domov vedrega duha in dobre volje.

Ni č n i s r z a k l a d i z l a t a i n s r e b r a
p r o t i j a s n e m u d u h u i n č i s t e m u, v e s e l e m u
s r c u!

00000

ZA SREČO NI POTREBNO KUP DOBRIN, AMPAK MAJNE

ZAHTEVE!!!

MARTIN KRPAN

Močilar mi je časi kaj razkladal od nekdanjih časov, kako so ljudje živeli, in kako so imeli to in to reč med sabo. Enkrat v nedeljo popoldne mi je v lipovi senci na klopi pravil naslednjo povest:

V Notranjskem stoji vas, Vrh po imenu. V tej vasici je živel v starih časih Krpan, močan in silen človek. Bil je neki tolik, da ga ni knalu takega. Dela mu ni bilo mar; ampak nosil je od morja na svoji kobilici angleško sol, kar je bilo pa že tisti krat ostro propovedano. Pazili so ga mejači, da bi ga kje nehotoma zalezli; poštenega boja ž njim so se bali ravno tako, kakor pozneje Štepiharja. Krpan se je pa vedno unikal in gledal, da mu niso mogli do živega.

Bilo je po zimi, in sneg je ložal krog in krog. Držala je samo oska gaz, ljudem dovoljena, od vasi do vasi, ker takrat še ni bilo tako cest kakor dan danes. V naših časih je to vse drugače, se ve da; saj imamo, hvala Bogu, ceste do vsakega zelnika. Nesel je Krpan po oski gazi na svoji kobilici nekoliko stotov soli; kar mu nasproti prižvenketa lep voz; na vozu je pa sedel cesar Janez, ki se je ravno peljal v Trst. Krpan je bil knetiški človek, zato ga tudi ni poznal; pa saj ni bilo časa dolgo ozirati se; še odkriti se ni utegnil, temuč prime brž kobilico in tovor in ju prenese v stran, da bi je voz ne podrl. Menite, da ga je to kaj mudilo, kali? Bilo mu je, kakor bi moral otroka prestaviti.

Cesar to vidivši, voli kočijažu, da naj konje ustavi. Ko se to zgodi, vpraša silnega moža: "Kdo pa si ti?"

Ta mu da odgovor: "Krpan mi pravijo; doma sem pa z Vrha od svete Trojice, dve uri hoda od tukaj."

"I kaj paносиš v tovoru?" cesar dalje vpraša.

Krpan se naglo izmisli in reče: "I kaj? Kresivno gobo, pa nekaj brusov sem naložil, gospodi!"

Na to se cesar začudi in pravi: "Ako so brusi, pokaj so pa v vrečah?"

Krpan se ne unišlja dolgo, ampak urno odgovori, kakor vsaki človek, ki ve kaj pravi: "Bojim se, da bi od mraza ne razpokali; zato sem jih v slano zavil in v vrečo potisnil."

Cesar, ki mu je bil menda silni možak všeč, dalje pravi: "Anti voš, kako se taki reči streže. Kaj pa da si konjiča tako lahko prestavil? Res nima dosti nesa; pa ina vsaj kosti."

Krpan se malo zareži in pravi: "Ven, da imajo Vaši konji več nesa; pa vendar ne dam svoje kobilice za vse štiri, ki so tukaj napreženi. Kar se pa tiče prestavljanja, gospod, upam si nesti dve taki kobili dve uri hoda in tudi še delj, če je treba."

Cesar si misli: To velja, da bi se zapomnilo - in veli pognati.

Minulo je potem leto in nekateri dan. Krpan je pa zmirom tovoril po hribih in dolinah. Kar se pripeti, da pride na Dunaj strašen velikan, Brdavs po imenu. Ta je vabil, kakor nekdanji Pegam, vse junake našega cesarstva v boj. Ali cesar pa tudi ni imel tako boječih ljudi, da bi dejal: nihče si ni upal nadenj; toda kdor se je skušil z njim, gotovo je bil znagan. Velikan pa ni bil mož usmiljenega srca; ampak vsakega je unoril, kogar je obvladal. -

»Dedek Miha«

TO JE DOBRI DEDEK MIHA,
KI IMA OTROKE RAD.

VNUČEK JANKO MU JE PISAL
PA GRE DEDEK PISMO BRAT.

Uganke

- 1./ Štiri pod štiri; štiri čaka štiri; štiri pride, štiri gre,
štiri pa ostane. Kaj je to?
- 2./ Kdo je dober, če je hud?
- 3./ Katero leto je najkrajše?
- 4./ Kje nimajo reke vode?
- 5./ Kdo nosi srečo v glavi?

V šoli.

Gospod katehet razlaga učencem stvarjenje angelov in pravi:
"Angeli so duhovi brez telesa". Francek plane v smeh.

"Čemu se smeješ, Francek", ga vpraša gospod katehet?

"Ko je pa tako smešno. Rekli ste, da so angeli brez telesa,
pa se mi znočno zdi, da bi jim noge kar iz glave rasle."

§§§§§§

Pravilne rešitve naših ugank bomo v prihodnji številki
priobčili. Rešitve sprejemamo vsak dan v taboriščni pisarni.
